

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z powództwa N. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
przeciwko J. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 20
sierpnia 2024 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu
z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt IV Pa 21/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od J. G. na rzecz N. Sp. z o.o. w L. kwotę 1.350,00
(jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych, wraz z odsetkami, o
których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. - tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 21 listopada 2019 r. powód N. sp. z o.o. w L. domagała się zasądzenia od pozwanego J. G. 17.784,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 października 2019 r. do dnia zapłaty i kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Powód argumentował, że 17 września 2012 r. strony zawarły umowę o zakazie konkurencji - w trakcie i po ustaniu stosunku pracy. Pozwany naruszył zakaz konkurencji, gdyż od 5 grudnia 2016 r. świadczył

pracę jako sprzedawca części samochodowych w I. S.A. filii w B.. Spółka ta jest modelowym konkurentem dla powodowej Spółki. Mimo powyższego, w ramach umownego zakazu konkurencji powód wypłacił pozwanemu odszkodowanie w ratach, w łącznej wysokości 17.784 zł za okres od 16 grudnia 2016 r. do grudnia 2017 r. Skoro pozwany nie wykonywał swojego obowiązku z umowy o zakazie konkurencji, to świadczenie odszkodowawcze było nienależne.

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zamościu wyrokiem z 10 maja 2021 r. (sygn. akt IV P-Pm upr 270/19) zasądził od pozwanego J. G. na rzecz strony powodowej kwotę 17.784,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 22 października 2019 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3.700 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem kosztów procesu (pkt II).

Sąd Okręgowy w Zamościu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 22 grudnia 2021 r. (sygn. akt IV Pa 21/21), na skutek apelacji pozwanego J. G. od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu z 10 maja 2021 r., oddalił apelację oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda N. sp. z o.o. w L. kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd Okręgowy do przekonania, że Sąd Rejonowy w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego trafnie ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Oceniając zatem jako prawidłowe ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji Sąd odwoławczy uznał za własne. W ocenie Sądu Okręgowego apelant nie sprostął wykazaniu za pomocą argumentów jurydycznych wadliwości oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Zdaniem Sądu Okręgowego naruszenie przez byłego pracownika umowy o zakazie konkurencji upoważnia byłego pracodawcę do domagania się zwrotu odszkodowania za naruszenie zakazu konkurencji na podstawie art. 471 k.c. Zaprzeczenie pozwanego uniemożliwiło powodowi powstrzymanie się od wypłaty świadczeń odszkodowawczych i zobowiązany on był do wypłaty świadczenia, gdyż nadal po rozwiązaniu stosunku pracy strony wiązała umowa o zakazie konkurencji.

W skardze kasacyjnej z 22 lutego 2022 r. pełnomocnik pozwanego zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego w Zamościu z 22 grudnia 2021 r., zarzucając naruszenie:

- art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na braku wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku następujących, istotnych dla rozpoznania sprawy kwestii: 1) zarzutów pozwanego: braku wykazania związku przyczynowego w rozumieniu art. 471 k.c., braku wykazania wysokości szkody szczególnie w kontekście niekwestionowania przez powoda, że część świadczenia na rzecz pozwanego odliczył od płaconych podatków, oraz przyczynienia się powoda do powstania i wysokości szkody; 2) oświadczenia pozwanego z 21 grudnia 2016 r. o tym, że umowę o zakazie konkurencji uważa za nieważną oraz że świadczenia na jego rzecz od powoda z umowy o zakazie konkurencji traktować on będzie jako nienależne w rozumieniu art. 410 k.c.;

- art. 409, art. 410, art. 411 pkt 1 i 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez ich błędne zastosowanie polegające na: 1) braku zastosowania art. 409, art. 410, art. 411 pkt 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. pomimo tego, że w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym przepisy te powinny znaleźć zastosowanie do oceny roszczenia powoda; 2) błędnym zastosowaniu art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w sytuacji, gdy przepis ten nie był adekwatnym do rozpoznania sprawy bądź w oparciu o ten przepis powództwo przy prawidłowej subsumpcji podlegało oddaleniu z uwagi na: a) świadczenie przez powoda wbrew woli pozwanego i w sytuacji, gdy mógł on i powinien powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia; b) nie udowodnienie wysokości szkody wobec odliczenia przez Powoda od podatku kwoty odpowiadającej części świadczenia.

Następnie, pismem z 22 marca 2022 r., pełnomocnik strony pozwanej sprecyzował podstawy skargi kasacyjnej, wskazując na:

1. naruszenia przepisu postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na braku wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku następujących, istotnych dla rozpoznania sprawy kwestii: 1) zarzutów pozwanego: braku wykazania związku przyczynowego w rozumieniu art. 471 k.c., braku wykazania wysokości szkody szczególnie w kontekście niekwestionowania przez powoda, że część świadczenia

na rzecz pozwanego odliczył od płaconych podatków, oraz przyczynienia się powoda do powstania i wysokości szkody; 2) oświadczenia pozwanego z 21 grudnia 2016 r. o tym, że umowę o zakazie konkurencji uważa za nieważną oraz że świadczenia na jego rzecz od powoda z umowy o zakazie konkurencji traktować on będzie jako nienależne w rozumieniu art. 410 k.c.;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich błędne zastosowanie, a mianowicie art. 409, art. 410, art. 411 pkt 1 i art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez ich błędne zastosowanie polegające na: 1) braku zastosowania art. 409, art. 410, art. 411 pkt 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. pomimo tego, że w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym przepisy te powinny znaleźć zastosowanie do oceny roszczenia powoda; 2) błędnym zastosowaniu art. 471 k.c. w zw. z art., 300 k.p. w sytuacji, gdy przepis ten nie był adekwatnym do rozpoznania sprawy bądź w oparciu o ten przepis powództwo przy prawidłowej subsumpcji podlegało oddaleniu z uwagi na: a) świadczenie przez powoda wbrew woli pozwanego i w sytuacji, gdy mógł on i powinien powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia; b) nie udowodnienie wysokości szkody wobec odliczenia przez powoda od podatku kwoty odpowiadającej części świadczenia.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o zmianę wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu z 10 maja 2021 r. (sygn. IV P - Pm 270/19), a w konsekwencji o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje w kwocie 4.497,68 zł, ewentualnie o uchylenie w całości wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a ponadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu kasacyjnego.

Strona skarżąca wskazała, że w niniejszej sprawie występują następujące zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a mianowicie:

1. czy pracodawcy, który wiedząc o zatrudnieniu byłego pracownika w okolicznościach uznawanych przez tego pracodawcę za naruszające przez byłego pracownika postanowień umowy o zakazie konkurencji, i wypłacają dalej temu pracownikowi świadczenie z tej umowy należne za powstrzymywanie się od działalności konkurencyjnej, przysługuje roszczenie o zwrot wypłaconego

świadczenia na podstawie art. 409 k.c. w zw. z art. 300 k.p., czy też na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p.?

2. czy pracodawca, który wie o zatrudnieniu byłego pracownika w okolicznościach uznawanych przez tego pracodawcę za naruszające przez byłego pracownika postanowień umowy o zakazie konkurencji, może powstrzymać się ze spełnieniem swojego świadczenia z tej umowy także wówczas, gdy był pracownik potwierdza fakt zatrudnienia przez określony podmiot, ale kwestionuje ocenę byłego pracodawcy o tym, że stanowi to działalność konkurencyjną w rozumieniu umowy?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik powodowej spółki wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w razie jej przyjęcia o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie w każdym z przypadków od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia i jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być

zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c.). Należy więc przypomnieć, że powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu – czego strona skarżąca w ogóle nie uczyniła. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Przez

istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis nr 490620; tak też postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis nr 797138; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis nr 1880000 i 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis nr 2528902). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis nr 261010; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis nr 158082; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis nr 174062; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis nr 1875501; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis nr 2555688 oraz z 9 marca 2021 r., III CSK 219/20, Legalis nr 2540231). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (postanowienia Sadu Najwyższego: z 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis nr 170164; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis nr 1781391 i z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis nr 1781827). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby

potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023).

Strona skarżąca nie sprostала powyższym wymaganiom, nie wykazano bowiem, że w niniejszej sprawie mamy rzeczywiście do czynienia z istotnym zagadnieniem prawnym – w rozumieniu przepisu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. Tym bardziej, że kwestie podnoszone przez stronę skarżącą nie są problemami nowymi i były już rozstrzygane przez Sąd Najwyższy.

Przypomnieć należy, że naruszenie przez byłego pracownika wynikającego z umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy obowiązku niepodejmowania działalności konkurencyjnej upoważnia pracodawcę - niezależnie od możliwości żądania na podstawie art. 471 k.c. odszkodowania za naruszenie zakazu konkurencji - do powstrzymania się od spełnienia świadczenia na zasadzie art. 488 k.c. i zaprzestania wypłaty dalszych rat odszkodowania (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z 3 grudnia 2008 r., I PK 94/08, LEX nr 565993; z 6 kwietnia 2011 r., II PK 229/10, LEX nr 863983 i z 26 czerwca 2012 r., II PK 279/11, OSNP 2013 Nr 13, poz. 155). Stąd też z punktu widzenia art. 101² § 2 k.p., istotne znaczenie mają nie tylko przyczyny ustania zakazu konkurencji, ale także moment, kiedy przestaje on *ex lege* obowiązywać. Termin ustania zakazu konkurencji nie może być określany *ex post*, z uwzględnieniem okoliczności, które wystąpiły później niż skutek z mocy ustawy. W praktyce oznacza to badanie przesłanek zwolnienia pracownika z zakazu konkurencji w okresie od dnia rozwiązania stosunku pracy do dnia podjęcia przez pracownika działalności konkurencyjnej, a więc ustalenie, czy w tym czasie istniał stan niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania, dla którego bez znaczenia pozostają okoliczności zaistniałe później (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 2020 r., II PK 14/19, LEX nr 3075153).

Pracownik (były pracownik) zachowuje prawo do odszkodowania za powstrzymywanie się od działalności konkurencyjnej tylko wówczas, gdy tego zakazu rzeczywiście przestrzega. Naruszenie przez byłego pracownika umowy o zakazie konkurencji upoważnia byłego pracodawcę do domagania się odszkodowania za naruszenie zakazu konkurencji - na podstawie art. 471 k.c., a jeżeli pracodawca

wypłacał raty odszkodowania w czasie, gdy doszło już do naruszenia tego zakazu przez byłego pracownika - do żądania ich zwrotu na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 i nast. k.c.).

Przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu (w tym o nienależnym świadczeniu) należy uwzględniać co do zasady wówczas, gdy brak jest innego środka prawnego umożliwiającego przywrócenie równowagi majątkowej naruszonej bez prawnego uzasadnienia. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 1995 r., III CZP 46/95, OSNC 1995 nr 7-8, poz. 114 oraz wyroki z 12 marca 1998 r., I CKN 522/97, OSNC 1998 nr 11, poz. 176 i z 14 stycznia 2004 r., I CK 42/03, LEX Polonica nr 1526322). Zgodnie z art. 410 § 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Strona powodowa nie twierdziła, że nie była w ogóle zobowiązana do wypłaty pozwanemu odszkodowania przewidzianego w umowie o zakazie konkurencji, albo że zawarta przez strony umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy była nieważna. Co do ewentualnego odpadnięcia podstawy świadczenia w związku ze złamaniem przez pozwanego zakazu konkurencji zastosowanie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu (nienależnym świadczeniu) wchodziłoby w grę w odniesieniu do rat odszkodowania wypłaconych już po naruszeniu przez byłego pracownika zakazu konkurencji (rat odszkodowania za okres, kiedy był pracownik nie powstrzymywał się od prowadzenia działalności konkurencyjnej), a nie w odniesieniu do rat wypłaconych za okres, kiedy umowa była przez byłego pracownika wykonywana. Jeżeli pracownik w czasie trwania umowy o zakazie konkurencji podjął działalność konkurencyjną odpowiada za szkodę wyrządzoną mu z tego tytułu na podstawie art. 471 k.c. (także na podstawie art. 415 k.c.). Pracodawcy służy roszczenie o odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy i w ramach przysługującego mu uprawnienia ma możliwość wykazywania, na czym poniesiona przez niego szkoda polega (*damnum emergens*, *lucrum cessans*) i jaki jest jej rozmiar (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2008 r., I PK 94/08, LEX nr 565993).

Zwrócić także należy uwagę, że wskazywany w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 k.p.c., określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu, może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 i w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935 ze zm.).

[SOP]

[ms]